

Naixement de Sant Vicent Ferrer

En el carrer de la Mar, de València, cap a la mitad del segle XIV vivia el matrimoni Guillem Ferrer i Constança Miquel. El marit era de família noble; un dels seus avantpassats, Guillem Ferraris, fón comte de Derby i un altre, Ausies Ferrer, lord d'Escòcia. La muller era també de família noble originària de Girona.

En el Manual dels Concellers que es conserva a l'Arxiu municipal de València, consta que Guillem Ferrer, en 25 de desembre de 1349, és a dir, ara farà sis cents anys, prestà jurament en qualitat d'Escrivà del Regent, el qual càrrec tenia urisdicció a tot el regne.

Guillem i Constança matrimoniaren en 1340 i hagueren vuit fills —els noms de dos es desconeixen— que s'anomenaren Pere, Vicent i Bonifaci i Constança, Francesca i Inés.

Vicent Ferrer i Miquel fón el quart fill de Guillem, i el seu naixemen fón anunciat amb senyals extraordinaris.

Contava el pare que una nit li paregué oir paraules d'un sermó que predicava un frare dominic, famós a València en aquell temps, i que li anuncià que tindria un fill que així mateix seria predicador i que assoliria una tal celebritat que la gent, una vegada mort, li tributaria un cult semblant als que tributaven als apòstols de Jesucrist.

El poble, sabedor d'aquest i encara d'altres anuncis sobrenaturals, sentia

un gran goig, puix que per a remeiar les calamitats que aleshores patia València, calia la intervenció d'un gran home enviat per la Providència.

El 23 de gener de 1350 —el pròxim any serà el sisé centenar— Na Constança Miquel donà a llum un infant.

El Concell de la Ciutat es reüní en sessió extraordinària i acordà que fóra apadrinat el nou fill de l'Escrivà del Regne pels Concellers. Així, doncs, foren padrins el Jurat en Cap En Romeu d'Oblides, En Guillem d'Espígol i En Doménec Aragonés. A ser padrina s'oferí Na Ramona d'Encarroç i Vilaragut.

El rector de la parròquia de Sant Esteve, mossén Perot Pertusa, el batejà. I com que no tenien acordat els padrins i la família del petit quin nom calia posar al nou cristià, hagué de preguntar:

—Com haurà nom?

No ho sabien i cadascú volia que li posaren el d'ell, havent una mica de discussió. Per fi mossén Pertusa digué:

—Posem-li el nom del Sant Patró de València, la festa del qual celebra l'església aquest dies.

I així fón com aquell nen tan sant, tan savi i tan valencià —com diu el canonge Sanchis Sivera, que estudià la vida i els sermons del famós predicador— portà el nom de Vicent.

SALVADOR ORENGA

L'Altar del Mercat - 1949

